

KIS LAP



A ROSZ MAGAVISELETŰ BÁBU. (Lásd a 271. l.)

z
e 1 frt. 20 kr

A CZIRKUSI TÜNDEKERKE.

— Beszélyke. —

(Folytatás.)

JULISKA sietett haza. Már na-
gyon is ideje volt, mert korán
délután szökött meg hazulról
s most már egészen elsötéte-
dett. Épen azon törte fejét milyen
mentséget találjon hosszas kimaradá-
sának, midőn mellette termett Pis-
tika és elmondá, hogy már keresik min-
denfelé s őt is anyja küldte, hogy ke-
resse és vigye haza.

„Egész délután várt és keresett
tégedet édes anyám,“ szolt a kis fiu.
„Azt mondta, hogy valami sürgős mun-
kához kellett volna hozzáfogni, de egy-
maga nem végezheti s mert te nem
jöttél haza, hát az egész elmaradt és ez
nagy baj, holnap nem készül el.“

Juliska nem felelt, csak még gyor-
sabban ment hazafelé. A kis fiu sietett
utána és szeliden kérdé:

„De hát mi történt veled, Juliska?
Már nem is beszélsz velünk, alig felelsz,
ha kérdezlünk, elmegy a háztól és senki
sem tudja, mit csinálsz, hová jársz.
Most két esztendeje, hogy hozzánk
kerütél, egészen másféle voltál, nem olyan
haragos, titkolózó, mint most. Jóska
és Gyuri sokszor boszantanak, az igaz,
de hát az inkább csak tréfa. Én pedig,
lásd még tréfából sem teszem, én jó
barátod szeretnék lenni, de te szóba
sem állsz velem; most meg néhány hét
óta már épen olyan vagy, mintha ki-
cseréltek volna. Mondd meg, mi tör-
tént veled?“

Juliska már épen készült valami
boszus feleletre, de rögtön eszébe ju-
tott, ha szóváltásba bocsátkozik, köny-
nyen mondhatna olyasmit is, amivel
elárulná magát. Épen ekkor a házhoz
értek, a kis leány hát gyorsan beszaladt s
ott hagyta Pistikát a faképnél

Jóska és Gyuri a konyhában ültek,
hol az asztalon szerte hevert mindenféle
eleség, amit vacsorára meg kellett volna
főzni. De Mártha néni nem volt ott. En-
nek Juliska még örült s azt sem igen
bánta, hogy a két fiu gunyos nevetéssel fo-
gadta és Jóska félig hangosan megjegyzé:

„No végre hazakerült!“

„Valjon ki akadt reá, ki hozta
haza?“ szolt Gyuri.

„Itt jön ni, Pista! Fogadni mernék
hogy ő csipte meg, mert mindig utána
járogat.“

S a két fiu gunyosan kaczagott
Pistikára.

„Ugyan ne csufolkodjatok már
örökké,“ szolt Pistika, „hagyjátok bé-
kében Juliskát. Ne hallgass reájok, Ju-
liska, inkább rakd meg a tüzet és főzd
meg a vacsorát. Éhesek vagyunk, már
későn van ám.“

Juliska mindezeideig szótlánul állt
az asztal mellett és azon látszék gon-
dolkodni, hogy most, mikor már nem-
sokára mint tündérkirályné fog szere-
pelti, teljesítse-e még régi kötelessé-
geit? De épen e pillanatban hallatszott
Mártha néni lépte kívülről s Juliska,
megfeledezve a reá várakozó fényes
dicsőségről, gyorsan a tűzhelyhez ugrott
s mikor Mártha néni belépett, javában
rakta a tüzet, mely sehogysem akart

meggyulni. A kis leány különben szeretne volna, ha a tűz még jó sokáig nem gyult volna meg; nem mert fölkelni és Mártha néninek szemébe nézni s mindenkép azon iparkodott, hogy ne kelljen vele beszélnie. Érezte, hogy bűnös, lelkiismerete nem engedte nyugodni.

Sokáig mély csönd uralkodott a szobában, Mártha néni egyetmást rendezgetett, elrakosgatott; de mikor ezzel elkészült, odafordult Juliskához és így szólt szelid, nyájas hangon:

„Juliska, hol jártál egész délután? Egész estig vártalak, de nem jöttél. Nem szép tőled, hogy sétálással, játékkal töltöd a napot, mikor itthon sok dolog van. Tudod, hogy szükségem van segítségre és mégis magamra hagysz.“

Juliska azt várta, hogy Mártha néni majd hevesen fogja pirongatni és haragosan rá fog támadni; de e helyett a jó öreg asszony szelid hangon figyelmezteté hibájára, sokkal szelidebben, mint a hogy érdemelte. Rövid szünet után azonban Mártha néni újból megszólalt:

„Már rég elhatároztam, hogy egyszer komolyan beszélek veled, mert azt nem tűrhetem, hogy tovább is így menjen a dolog. Egész nap az utcán kószálsz, itthon nem végzed el dolgozott s ha haza jössz is, nincs benne köszönet, mert alig vagy tíz perczig a szobában, már lárma és czivakodás van s örökké csak szomorítsz engemet, szegény beteg öreg nénédet.“

Juliska egészen a füle czimpájáig vörösödött el. Nemcsak azért, mert e szem-

rehányó szavak igazságát érezte, hanem mert hallották mindezt ellenségei, a pajkos fiúk is; pedig, azt meg kell valani, ha zaj és lárma, czivakodás volt, annak többnyire nem Juliska, hanem Jóska és Gyuri volt az oka. A kis leány tehát indulatosan ezek felé fordult és mondani akart valamit; de a néni intett, hogy hallgasson s aztán így folytatá:

„Tudom, mit akarsz mondani, tudom jól, hogy a fiúk sokszor boszantanak s nehéz velök megférned. De most nem erről akarok beszélni, hanem magamról. Két éve, hogy házamba hoztálak és gyermekemmé fogadtalak, mikor édes atyád-anyád meghaltak és elhagyott árva maradtál. Nem viseltem-e azóta gondodat, nem ruháztalak, tápláltalak-e, a mennyire szegénységemtől telt?“

E kérdésre nehéz lett volna felelni s a kis leány szemlesütve állt ott, palástolni igyekeztén zavarát. A néni pedig tovább szólt:

„Nem azért mondom ezt, hogy dicsekedjem, mennyi jót tettem veled. Örömmel tettem s azt reméltem, hogy igazán leányom leszel, szelid, jó, engedelmes, amilyen tudsz is lenni, ha akarsz. Szegények vagyunk, az igaz, de ha szeretjük egymást, boldogok lehetünk; ezért vártam, sokáig vártam, hogy egyszer talán mégis jobb utra térsz s nem várod be, míg én szigorúan beszélek veled vagy leveszem rólad kezemet.“

Egy pillanatra, de csak egy rövid pillanatra a kis lány majdnem megtántorodott makacosságában. Olyforma gondolatok villantak föl agyában, hogy

talán még vissza lehet térni, még nem késő megváltoztatni magaviseletét; szeretet, engedelmesség és nyájasság által elviselhetővé lehet tenni a szegénységet, sőt boldog is lehet mellette az ember.

Lelkiismerete azt sugta Juliskának, hogy hagyja abba azokat a kalandos terveket a czirkussal, szakitson Palival, ki csak roszra csábíthatja; most még ideje megtérni, Mártha néni még szeretni

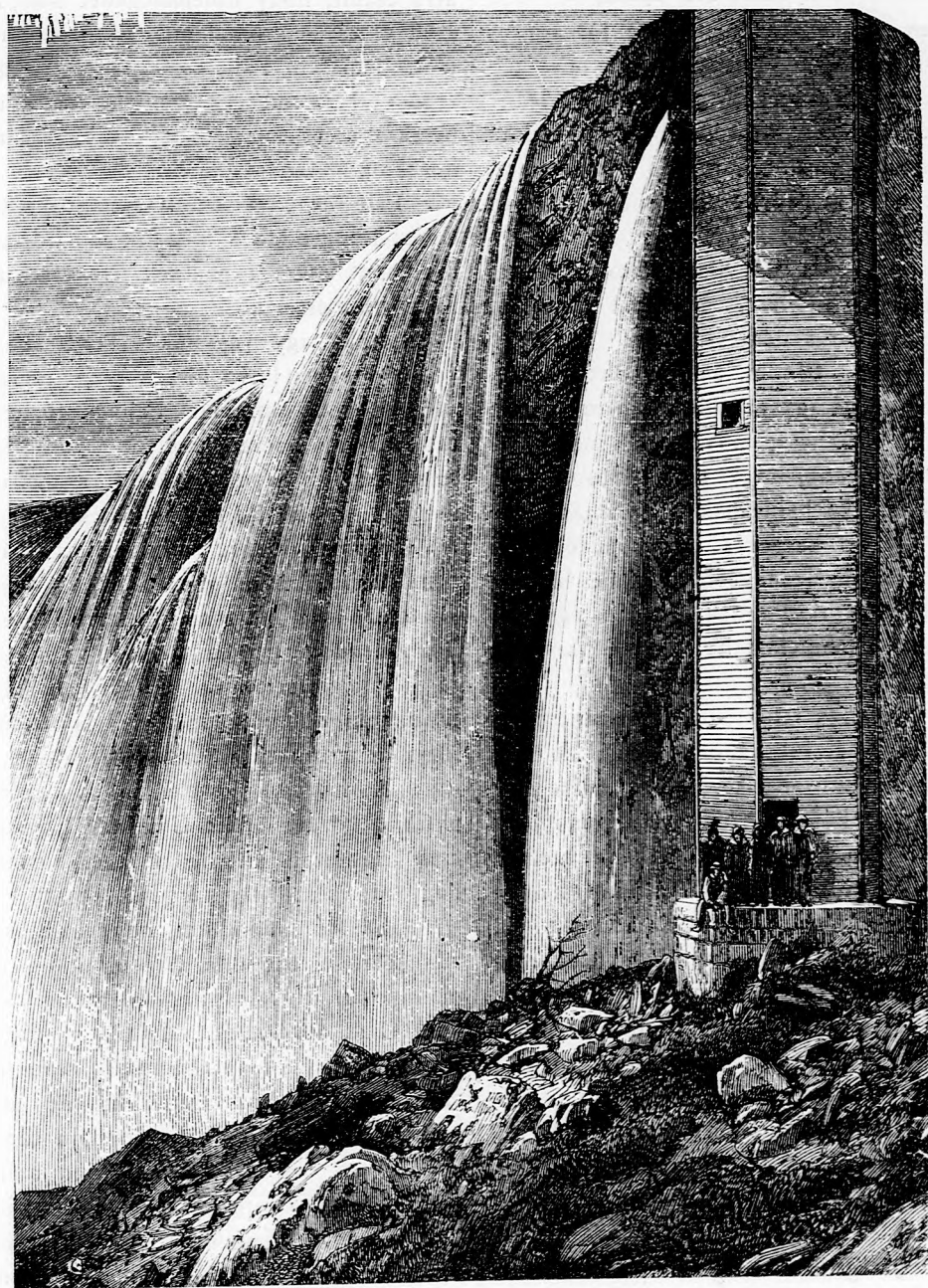


JULISKA MINT TÜNDÉRKIRÁLYNŐ. (Lásd a 265. l.)

fogja épen úgy, mint kezdetben s a fiuk közül is Pistika bizonyosan jó barátja lesz és így szorgalmas munka és kötelességei készséges teljesítése mellett

csöndes megelégedésben élhet. Már-már e! is szánta magát, hogy bűnbánólag a nénihez fordul s jobbulást ígér; de

(Folytatása a 262. lapon.)



A NIAGARA-ZUHATAG. (Lásd a 266. l.)

k, hogy
terve-
val, ki
ég ideje
szeretni

ár-már
ánólag
ér; de

(Folytatás a 260. laphoz.)

épen e pillanatban tekintete Jóska-ra és Gyurira esett, kik gunyosan nevetgéltek és torzképeket vágtak a kis leány felé. És rögtön véget vetett Juliska minden jó szándékainak s a régi dacz, harag és elégedetlenség ismét föltámadt benne.

A helyett, hogy megbánólag bocsánatot kérjen, heves haraggal föl pattant s így felelt a néni szavaira:

„Nem bánom, akármi történik velem, de én így tovább ki nem állom. Én itt szerencsétlen vagyok s nem maradok tovább, hogy ezek a vásott rosz fiuk örökké bántsanak és csufooljanak.“

Nagy kaczagás hangzott föl erre a szoba másik végéből: Jóska és Gyurka nevettek torkuk szakadtából s egy pillanatra még Mártha nénit is kivették sodrából.

„Hallgassatok, fiuk!“ parancsolá s aztán ismét Juliskához fordult. „A fiukkal nem szükség törödnöd; ha te nem ingerkedel velök, ők nem fognak bántani. Különben majd ránczba szedem őket is. Most nem erről van szó, hanem arról, hogy te örökké a házon kívül, nem tudom hol kóborolsz s félek, rosz társaságba keveredtél.“

„Ha elszaladok a házból, az csak azért van, mert nem tudom túrni a sok boszantást; rosz társaságban pedig nem vagyok, mert Paliról még hírt sem hallottam annyi rosznak, amennyit Jóska meg Gyuri mindennap elkövetnek.“

„Maglehet, meglehet, de kedves leányom, nem lehet az jó barátod, aki

arra csábit, hogy kötelességedet hanyagold el és haszontalanul fecsérel az időt. Ismerem Palit és egész családját régóta; rosz emberek, nagyon rosz emberek s megtiltom, hogy tovább is járj hozzájuk.“

Pali nevének említésére Jóska és Gyuri fölugrottak s még mielőtt Juliska felelhetett volna a néninek, Jóska gunyos nevetéssel közbeszólt:

„Ahá! így vagyunk! Tehát Pali van a játékban! No hiszen szép társaság, mondhatom. Hát Palival főzitek azt a titkos tervet, melyet semmikép sem akarsz elárulni? Majd kistül az magától, miben töritek a fejeteket.“

„Igen is, ki fog sülni s most már nem bánom, ha meg is tudjátok,“ kiáltott Juliska hevesen, megfélekedve Palinak adott ígéretéről, hogy titokban fogja még tartani a dolgot. „Eddig titkoltam, de most már úgy is tudni fogja nem sokára az egész világ.“

„No hát csak ki vele, mi az a szörnyü titok,“ csufoolódék Gyurka. „Ugyancsak nagyszerü dolognak kell lenni, hogy az egész világ törödjék vele.“

„Én nem mondtam, hogy az egész világ törödni fog vele, hanem ti, — ti bizonyosan irigyelni fogjátok mindnyájan. Csak nevessetek! Majd nem fogtok nevetni, ha majd bámultok reám a czirkusban, a hol tündérkirályné leszek; igen, én leszek az aranyhaju tündérkirályné, az, ami Czilike volt s az egész közönség tapsolni fog s pénzt is kapok annyit, amennyi nektek soha sem volt, nem is lesz. Akkor majd nem fogtok csufoolódni!“

S a kis leány büszkén fölegyenesedett, mialatt e szavakat mondá s megvetően pillantott a fiukra.

„Szép lesz, nagyon szép lesz, ha igaz lesz,“ szólt Jóska még mindig gúnyosan, de bensőleg mégis félve, hogy talán mégis igaz lehet, amit Juliska beszél, hanem azért tovább csufolódott: „Ugy látszik, te meg Pali előre isztok a medve bőrére, azt hiszitek, hogy amit ti ketten kiterveztek, az már bizonyosan meg is van.“

„És meg is van,“ kiáltá a kis leány kipirult arczczal; „ha nem hiszed, ne hidd, a jövő télen majd meglátod, vagy ha tetszik, menj az igazgatóhoz és kérdezd meg. Épen ma hoztuk rendbe a dolgot s ő maga mondta, hogy én leszek a tündérkirálynő, Pali pedig a királyfi. Majd ha látni fogod, miként tódul a nép, hogy minket láthasson, majd ha lesz egész rakás pénzem, — akkor nem fogsz nevetni s megbánod, hogy nem vagy velem jó barátságban.“

Mártha néni csak ámult a gyermekek e versengésén s a felét sem értette a sok zürzavaros beszédnek.

„Micsoda esztelen beszédek ezek?“ szólt szigoruan. „Mit fecsegték itt össze vissza czirkusról, meg tündérkirálynéről? Talán már egészen elvesztetted eszedet, Juliska, hogy a komédiások körül szaladgálsz és ilyen bolondságokra vetemedel? Végezd dolgaidat s ezeket az esztelen terveket verd ki a fejedből. Szó se legyen többé róla!“

Juliska összeresztte Mártha néni szigorú szavaira s egy perczig gondolko-

dott, mit válaszoljon? Ezalatt Jóska előugrott és kárörömmel mondá:

„Kedves anyám, megmondom én, amit Juliska nem mer megvallani. Én most már értek mindent. Juliska és Pali beállottak a komédiások közé és szerepelni fognak a czirkusban, Juliska lesz a tündérkirályné, Pali pedig a királyfi.“

„Micsoda?!“ pattant föl Mártha néni egészen elképedve, „micsoda? Az én leányom — mert csak úgy vagy, mintha leányom volnál, — beáll a czirkusba komédiásnak? Produkálja magát az egész világ szemeláttára? Hiszen ez lehetetlen! Beszélj, leány, mondd, hogy ez nem igaz, — ez nem lehet igaz!“

„De igen, igaz,“ felelt Juliska hargagos daczczal. „Már szavamat adtam és meg is tartom.“

„Abból semmi sem lesz,“ szólt a néni szigoruan. „Az én házamból ugyan senki se merjen effélére még gondolni is! Pali anyja engedheti, ha neki tetszik, ez az ő dolga, de én nem engedem s amig az én házamban vagy, azt fogod tenni, amit én parancsolok.“

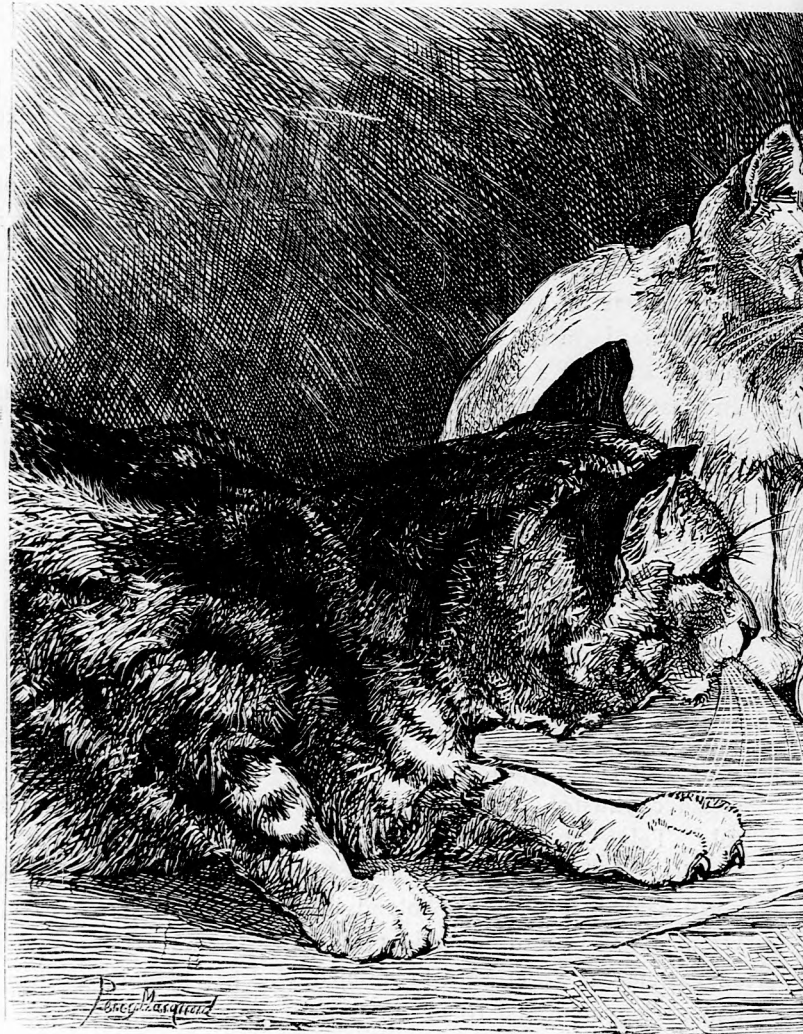
Ezzel Mártha néni fölkelt s dolgai után látva, kiment a szobából.

„Hahaha! Hát hogy tetszik a dolog, szép tündérkirályné?“ szólt Jóska nevetve. „Lásd, kár volt előre oly nagyon hetvenkedni, mert most már vége minden szép terveidnek. Ha egyszer a mama azt mondja, hogy: nem szabad! hát bizony az nem szabad s tündérkirályné helyett ezentul is itt maradsz szépen és főzőgetsz, söprögetsz, mint eddig.“

„Soha, soha!“ kiáltá a kis leány indulatosan. „Ha szép szerivel nem engedik, hát elmegyek és nem is jövök többé vissza. Majd találok még valakire, aki házába befogad és nem akadályozza szerencsémemet. Nem is jövök többé vissza, ne féljetek.“

Ezzel kapta kendőjét s mielőtt a fiuk jóformán megértették volna, mit akar, Juliska már kiszökött az ajtón, ki a sötét éjszakába, el attól a szerény hajléktól, melyben esztendőkön át menhelyet talált. A kötelesség utjáról lelépett végkép, s azon a másikk, veszedelmes ösvényen indult meg, melyben a dacz, engedetlenség vezették, — maga sem tudta, hová.

Hiába szaladt utána Pistika s hiába kérte könnyes szemekkel, hogy térjen vissza. A koczka el volt vetve, Juliska nem akart többé visszatérni.

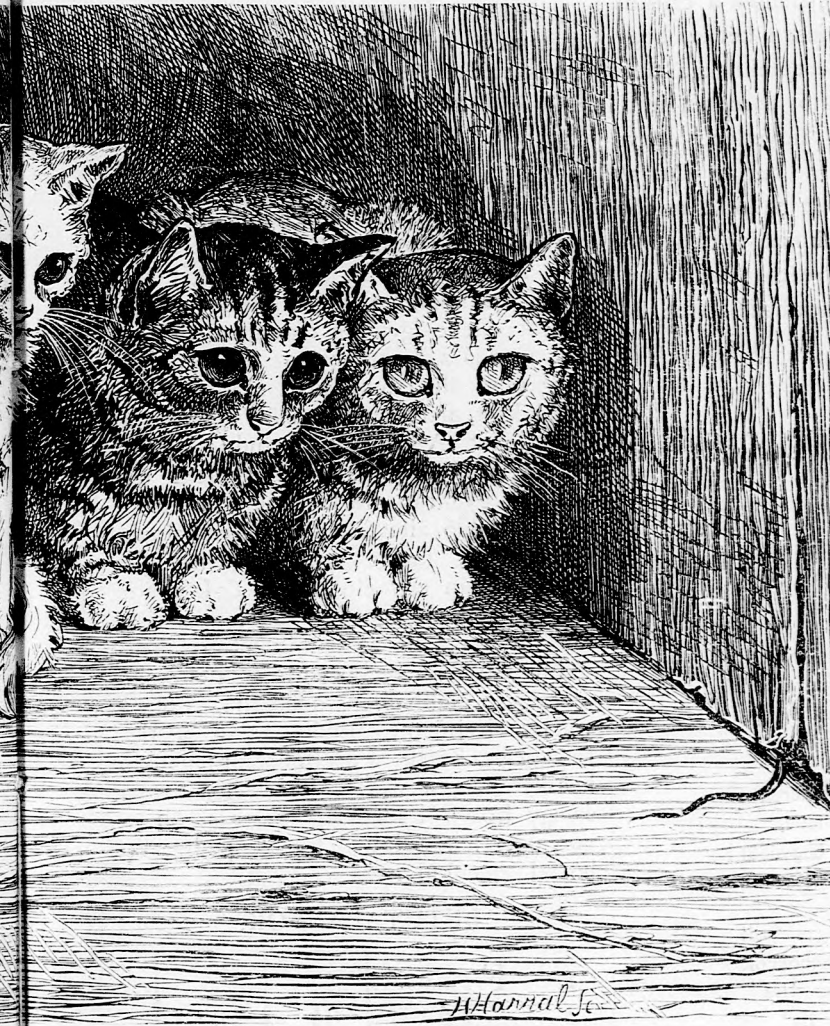


Megérkezett végre a nagy nap, melyben a czirkusban előadásra készült a híres tündérdarab. Az utczák sarkain mindenféle nagy falragaszok kihirdették, hogy ma este adatik e városban először az „aranyhaju tündérr királyné“ czimü

nagyszerü tündérmese, melyben csupa kis fiu és leány játszik, mindnyájan fényes aranyos ruhába öltözve. Ilyesmit e kis városban még soha sem láttak s az emberek egymás hátán szorongtak a czirkus-bódében, apraja-nagyja mind ott

akartak lenni. Egyszerre be sem fért persze mind, még másnap sem, mert aki egyszer látta, az másodszor és harmadszor is meg akarta nézni és így az „aranyhaju tündérr királyné“ minden este előadatott. A czirkus igazgatója nagyon meg volt elégedve, mert tömérék pénzt vett be minden nap; a közönség pedig szintén meg volt elégedve, mert minden este jól mulatott.

Hát Juliska? Meg volt e most már elégedve sorsával? Hiszen elérte mindazt, amiről álmódzott, úgy történt minden, amint előre tervezte és kívánta. Nem régen még sulyos munkában fátadott Mártha néninél, most pedig ő az aranyhaju tündérr királyné, kit minden este megbámul és megtapsol a közönség (Lásd a képet a 260. lapon.) Pali, ki az elátkozott királyfi szerepét játszotta, szintén kedvence volt a közönség-



CZICZÁK LESBÉ (Lásd a 271. l.)

nek, de mégis Juliska tetszett legjobban s még bokrétákat is dobtak neki. Elért tehát mindent, ami után szive vágyott és még az a diadala is megvolt, hogy kárörömmel nevette Jóska és Gyurka felsülését. A két fiu ugyanis, nem gondolva édes anyjuk, a jó Mártha néni tilalmával, egy napon szintén megjelentek a czirkus igazgatója előtt, alázatosan kérve, hogy fogadja föl őket is szereplőknek a tündérdarabba. Az igazgató azonban, miután végig nézett az ügyetlen, durva külsejű fiukon, egészen kurtán elutasította őket s Juliska épen hallotta, midőn az igazgató így szólt hozzájuk:

„Nincs szükségem reátok; nem vagytok arra való. Menjetez haza, Isten hírével.“
(Folyt. követk.)

A NIAGARA-ZUHATAG.

(Képpel a 261. l.)



MÉRIKA Amérika,
Ottan van a Niagara!
Niagara zuhatagja,
Éjjel nappal dübörg habja.

Hétszáz ötven láb magasbul,
Döngve, bűgva, zugva vadul,
Szakad le e víznek árja,
Szanaszerte sziporkázva.

És a törpe, kis emberek
Mellé tornyot építettek
S nézik tövébül, hegyébül:
A vitztömeg hogy leszédül.

Isten szava harsogva szól
A zuhanó, bösz habokból,
S előtfed, óh világ Ura
Leborul az ember fia!

TIGRISVADASZAT.

(Képpel a 296. lapon.)

TÁVOL, a forró éghajlat alatt, hol a telet, havat nem ismerik, hol örök nyár és tavasz virul, ott élnek a legszebb állatok, de ott tanyáznak a legveszedelmesebbek is, és ezek közt a vérengző, kegyetlen tigris. Ha csak bent az erdők mélyén garázdálkodnék, az még nem volna olyan nagy baj; de a tigris vakmerően előretör és embereket, házi állatokat is elpusztít. Sokszor egyetlen tigris rettegésben tartja több mértföldnyi területen az egész vidéket, úgy hogy az emberek többé ki sem mernek menni a faluból s marháikkal együtt valóságos ostrom alatt vannak.

Az ilyen tigrist, mikor magát valahol megfészkelte, nehéz elűzni s a vadászat ellene igen veszedelmes vállalat. Ha a vadász roszul czéloz s egy lövésre meg nem öli a fenevadat, akkor életével lakolt, mert a tigris elől menekülni nem lehet. A bennszülött indusok ezért ritkán is vállalkoznak reá. Hanem európaiak gyakran megkísértik s a veszedelmes rabló állat ellen cselet használnak. Kikémelelik, merre szokott járni s e helyen aztán egy élő kecskét karóhoz kötnek, a vadász pedig lesbe áll. Este felé, midőn a hőség szűnik, a tigris megindul zsákmányt keresni s a kecske mekegése csakhamar odacsalja, hol a vadász elrejtőzött. Midőn aztán a tigris ugrásra készül a félelmében rángatózó kecske ellen, a vadász jól célba veszi és így közelről biztosan meg is öli a vérengző fenevadat, a kecske pedig ép bőrrel menekül haza.

BETŰTALÁNYOK.

1. F

JÓ

2.

GA.	ÁGY.
-----	------

APRO KÉPEK AZ ALLATVILAGBÓL.

(Képekkel a 272. l.)



z öt képen oly állatokat mutatok be nektek, kis olvasóim, melyeket élve csak az állatkertekben láthattátok, vagy a muzeumokban kitömve.

1. **A kapuczinus-övöncz.** Mintha a cserepező fedte volna be, olyanforma testének hátsó takarója, mely az orrtól kezdve farkáig mindig szélesebb és itt, mint a ház-fedél gerincze, levágottnak látszik. Azt hinné az ember, ez csak rá van illesztve hátára és könnyen le lehet onnan venni, pedig épen úgy oda van nőve bőréhez, mint a mi körmünk ujjainkhoz. Nem is csinálja senki e takarót neki, hanem épen úgy nő az ki háta bőréből mint a csigának a háza. Azért hívják övöncznek, mert e takarója övekből látszik összetéve lenni. Mily különös! Hátán ily kemény héja van, aztán a hasán meg az oldalán egészen sűrű szőrrel van fedve. Első lábujjai szélesek, laposak, a hátulsók már nem olyanok. Amerikában lakik. Igen szereti a bogarakat és férgeket, azért hasznos állat.

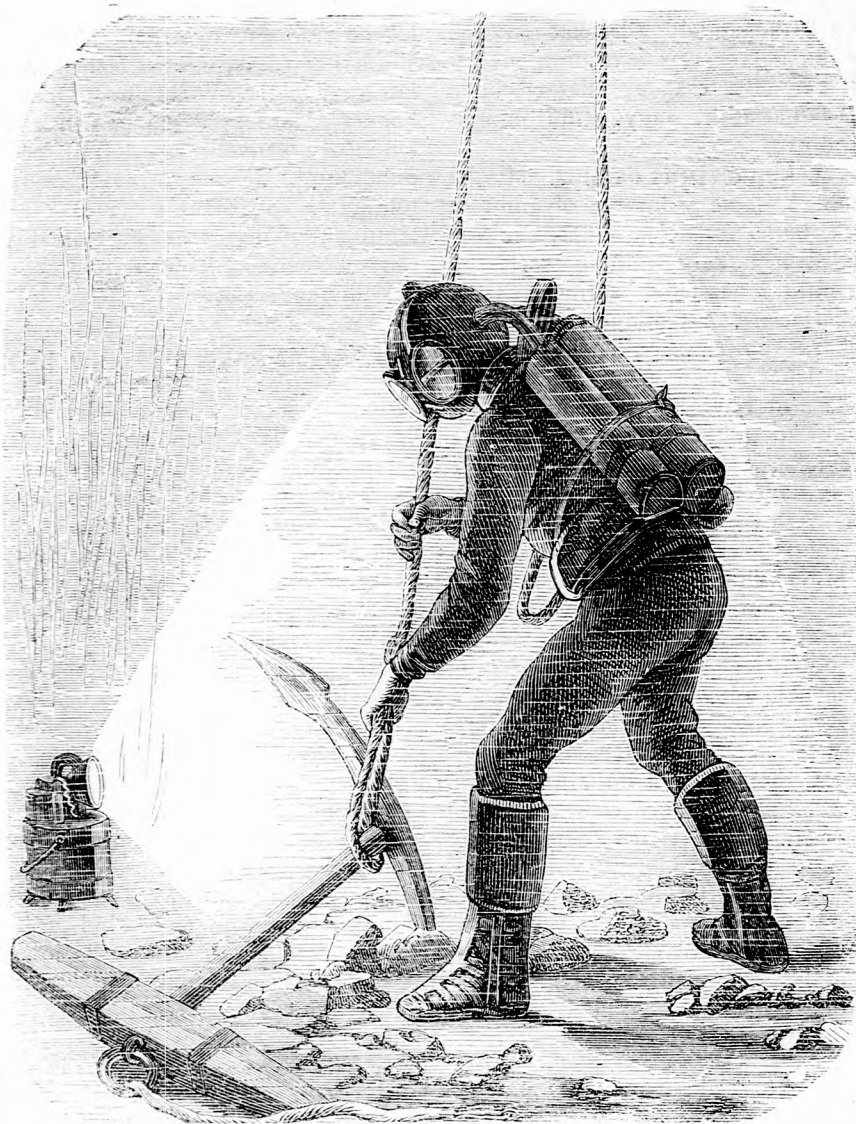
2. **A kilenczövü-bóczláb.** Erről meg azt hinné az ember első tekintetre, hogy fázik. Az a takaró hátán épen olyan, mintha czifra köpeny volna, melyet mi nálunk a kis ölebecskére szoktak adni télen, hogy ne fázzék. Ez a takaró is, mint az övöncznél a hát bőréből nő ki, még pedig azzal a kilenczövvel, mely olyannak látszik — hasonlóan a ló takarónál alkalmazott szoritóövhez — mintha a köpenyt szoritáná oda a derékhoz. Egy darab az egész, nyakától farkáig és pedig kemény, mint a teknőcz héja. Nem is fájna ez állatnak, ha egy kis vesszővel ráütnétek. Nálunk ily állat nem lakik; messze a tengeren túl, Amerika legme-

legebb vidékén van otthon. Nem is azért van hát köpenye, mintha fázna. A bóczláb vendéglője a föld, ez ad neki enni bogarat, férget; a hangyákat azonban különösen kedveli, úgy látszik nem fél csipésőktől. Vékony orrával szedi ki a földből a rovarokat s ha ezek mélyen lebujnak előle, erős karmaival gyorsan felkaparja a földet és így nem menekülhetnek előle.

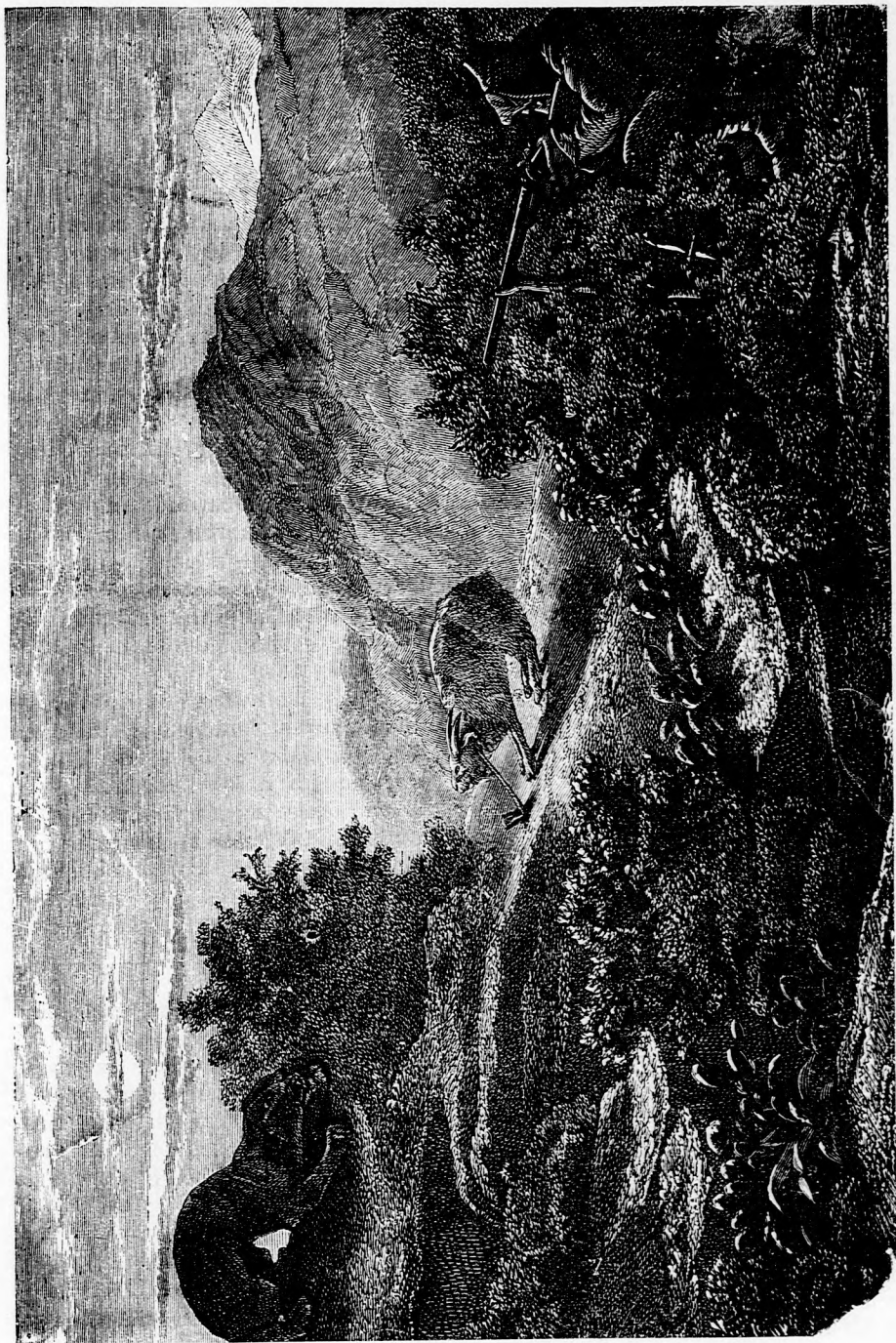
A bóczláb a bogarakat eszi meg, őt pedig — mivel husa igen jó, — az emberek. Az a szerencsétlensége szegénynek, hogy hosszú körmei miatt ügyetlenül jár s nem futhat el az emberek elől; legtöbbszörre úgy menekül, ha gyorsan lyukat kapar magának a földbe. Szerencséje, ha farka nem maradt künn, mert akkor annál fogva kihúzzák. Sokszor megtörténik, mivel erősen megkapaszkodik a földben, hogy farka leszakad s a szegény állat úgy mentheti csak meg életét. Képzeltetek mennyire fáj az szegénynek!

3. **Az antilop-kecske.** Mint látjátok, most is fut. Ez már nem oly ügyetlen, mint az előbbieket. Ha szarva nem lenne oly hosszú és gyűrűzött, meg ha szakála volna, mondanók: ez a mi kecskénk! Kecské is ez, de nem nálunk lakik; vékony bundája van, nálunk nagyon kellene őt a hidegtől óvni. Hacsak nem hozzák, nem is jön ide; ha idehozták valamely állatkertbe, télen át külön fűtenek számára egy szobát. Messze Ázsia és Afrika déli-vidékeire való, vadon él, a mezőkön együtt legelész a zebrával és a nagy zsiráf társaságában. De meghagyja magát szelídíteni is, mikor épen úgy jár az emberek után, mint egyik kis barátom báránykája. Megfogni azonban nehéz,

(Folytatása a 270. lapon.)



A BUVÁR. (Lásd a 271. l.)



TIGRISVADÁSZAT. (Lásd a 266. l.)

(Folytatás a 267. laphoz.)

mert épen oly jól fut és ugrik, mint a szarvas. Kicsiny korában fogják s ha megölik, húsát megsütik, bőrét meg készítik.

4. **A csőrönd.** Szárnyas lovat látatok már festve, de természetben látni nem lehet. Azonban az olyan állat, melynek négy lába és olyan orra van mint a kácsának, valósággal található. Madárnak gondolhatnák, mert olyan orra és lába van, mint a ruczának, de teste szőrrel van borítva mint a kutyáé. Milyen jól tud úszni a vízben! Hogy ne! mikor lábujjai között épen oly uszó-hártyája van, mint a vízi madárnak. Ha csak úgy feje látszanék ki a vízből, még talán a kacsák is elismernék pajtásuknak.

Vizek mellett partoldalban szokott magának lyukat vájni, és abban húzódik meg. Egyszer épen arra ment egy ember, hol egy lyukból a csőrönd orra kilátszott. Mily különös! gondolta magában, ez a kacska lyukba bujt. Azután megfogta. Képzeltetik, mennyire bámult, midőn egy kacsaozru és kacsatalpu szőrös állatot fogott. Azóta is neveztek csőröndnek, mert olyan orra van, mint a kacska csőre.

Régebben mindenki azt hitte, hogy a csőrönd tojásból buvik elő mint a madár; de csalatkoztak, mert az is mint a kutya vagy macska, elevenet fiadzik és épen úgy szoptatja fiát mint ezek.

Ti bizonyosan nem láttatok még ily állatot, nem is láthattatok, mert csak Ausztráliában található a vizeknél; ott uszkál és pedig nagyon ügyesen, de a szárazon ügyetlenebbül jár mint a kacska. Egyebet nem eszik mint vízi növényeket.

5. **A jaguár, vagy amerikai tigris.** Az eddig bemutatott állatok egyike sem árt az embernek; annál veszedelmesebb azonban a jaguár. A mint lerajzolva látjátok, a fa ágai közt húzza

meg magát, innen les az állatra, mely arra fog haladni, s midőn ez a fa alá jut, ráugrik, megfojtja és kiszívja vérét, megeszi húsát.

Itt kis alakban van lerajzolva, valóságban nagyobb mint a mészáros-kutya. Jó, hogy minálunk nem lakik, nem kell tőle félnünk; de Amerikában a nagy folyamok mellett az állatokat, sőt az embereket is remegésben tartja.

Egy természettudós, Humboldt, beszéli róla, hogy egykor két gyermek — 8—9 évesek — játszadoztak a falu szélén, midőn egy jaguár előrohant az erdőből. Eleinte körülugrálta őket, aztán gyöngéden ráütött a kisebbik testvér fejére; ezután nagyobb ütött, úgy hogy a kis fiu fejéből kicsordult a vér. Ekkor a nagyobb testvér — a leány — ráütött egy faággal, mire az állat meghökkenve elfutott. A hirtelen, váratlan támadástól a legvérengzőbb fenevadak is sokszor megijednek.

A jaguár nem válagatós eledelében, csak hus legyen; megeszi a majmot, az embert, a halat és békát is.

De ha még oly ragadozó is, az emberek azért megfogják, midőn lóháton nyargalnak eléje és hirtelen hurkot vetnek nyakára, aztán magukkal vonszolják addig, míg meg nem fül. Ekkor bőrét, mely szép tarka-foltos lehúzzák, eladják a timárnak, ki azt kicserzi és eladja mint szőnyeget. Húsát nem lehet megenni, mert rossz szaga van.

Ha mulattat benneteket az ilyen csevegés, Forgó bácsi engedelmével máskor is irok nektek az állatokról. Szívesen látom a kedves vendéget és, reményelem, ti nem kevésbé. **F. b.)**
K. Gy.

Annyi megfejtés érkezett hozzám, hogy inkább még egy számig várok, csak hogy valamennyi megfejtő neve megjelenhessen.
F. b.

A BUVÁR.

(Képpel a 268. lapon.)

NYÁRI időben, midőn a folyóban fürödhetni, bizonyosan akárhányan közületek, kis olvasóim, megpróbáltatok tréfából a víz alá merülni s befogott orral és szájjal, behunyt szemekkel megkísérteni, meddig lehet lélekzés nélkül a víz alatt megmaradni. A ki egy egész percig kitarthatja, az már vitéz gyerek.

Az ilyen játéknál persze szó sincs arról, hogy valamit csináljon is a víz alatt. De akik nem tréfából merülnek a víz alá, azoknak dolguk van ám ott a mélységben s az ilyen buvárok munkája eddig nagyon veszedelmes volt. A tengeren a gyöngy- és szivacs-halászok, korál-gyűjtők sokszor száz ölnél mélyebbre bocsátkoznak le csak így egyszerűen s a tenger fenekén gyűjtik a gyöngykalot, korált; derekukhoz kötél van kötve s mikor érzik, hogy már tovább ki nem állják, akkor meghúzzák a kötelet s a hajón fent levők fölhúzzák. De sokszor a szegény buvár hirtelen rosszul lesz s mire fölhúzzák, már megfult. A tengerparti lakosok azonban nagy gyakorlatossággal bírnak ebben a dologban s van olyan buvár, ki három-négy percig is víz alatt bír maradni.

Ujabb időben azonban kitaláltak olyan készüléket, melynek segítségével a buvár órákig is víz alatt maradhat és dolgozhatik minden veszedelem nélkül. A buvár egészen különös ruhába öltözik, melynek legfőbb része a sisak. Ez a sisak úgy van a fejére illesztve, hogy a víz be nem mehet; elől üvegből van, hogy látni lehessen, hátul pedig egy cső megy a buvár hátán levő levegő-kamrába, innen pedig föl a vízben levő hajóra, hol folyvást friss levegőt szivattyuznak a csőbe, úgy hogy a buvár szabadon lélekezik. Ekként mindkét kezében dolgozhatik s ha nagyon

mély víz fenekére megy, a hol sötét van, visz magával lámpást is. Ez a lámpás is úgy van készítve, hogy a víz bele nem hatol.

Az így fölkészült buvárok sokszor nagyon fontos munkát végeznek. Megmentik az elsüllyedt hajókban levő portékát, folyókban pedig hid-építésnél, mikor a víz közepén kell oszlopot építeni, napokig és hetekig is dolgoznak. A tengeren is dolgoznak az ilyen buvárok s gyöngykalot, spongyiát és korált gyűjtenek. Természetesen egy óra alatt többet végeznek, mint a régiek akár egy hét alatt.

A miveletlen ázsiai és afrikai tengerparti lakosok persze még most is csak a régi módon buvároznak a víz alatt és évenként sokan találják halálukat a hullámokban.

A ROSZ MAGAVISELETŰ BÁBU.

(Képpel a cziulapon.)

BJNYE Vicza, ez mi dolog?
Hát aludni már ma nem fog?
Czenczi, Menczi meg a Manczi
Fekszik, csücsül, tud hallgatni.

Csak maga sir, ri, pityereg
Jaj, de csak rossz kicsi gyerek!
Ha a szemét le nem csukja —
Mindjárt bedobom a sutba!

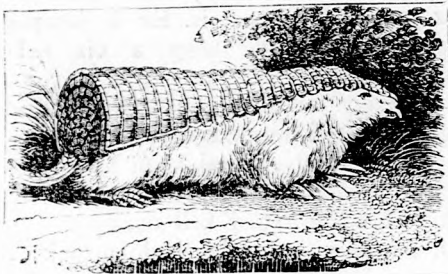
CZICZÁK LESBEN.

(Képpel a 264—265. l.)

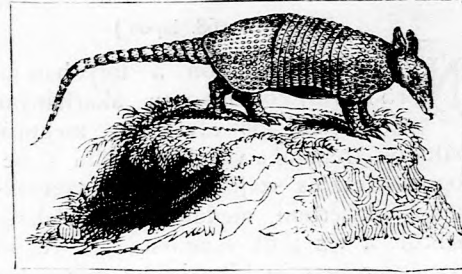
CSITT, csitt!
Mi ez itt?
Óreg patkány czinczog itt,
Látom a farka hegyit.
Cziczák négyen okoskodnak,
Leselkednek, tanakodnak,
S nagy bölcsen morfondiroznak.
Addig, addig
Bámulnak a farkán —
Amig, amig
Eltűnik a patkány.

APRÓ KÉPEK AZ ÁLLATVILÁGBOL.

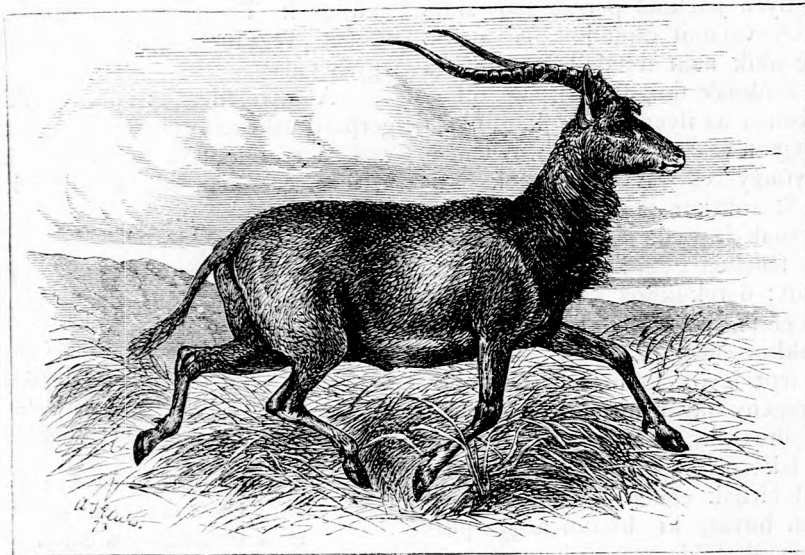
(Lásd a 267. l.)



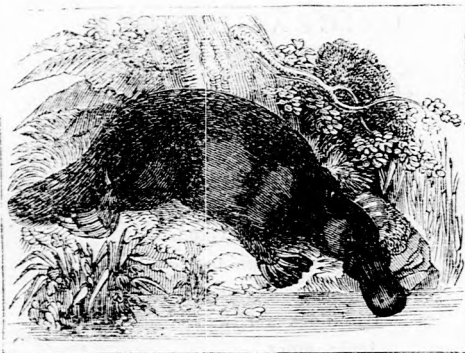
1. A KAPUCZINUS-ÖVÖNCZ



2. A KILENCZÖVŰ BÓCZLÁB.



3. ANTILOP-KECSKE.



4. A CSŐRÖND.



5. A JAGUÁR.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal : Budapest, bálvány-utca 9. sz
Nyomatott Deutsch testvérek könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.